

Naar man nu ved dette Lovforslag helt borttager Afgiften for Politikasserne, er jeg bange for, at disse ville komme i Forleaaenhed og nogle af dem maaffe ogsaa spille Fallit. Politikassernes Indtægt bestaar jo i det væsentlige i Afgiften for Hundetegn, i Bøder, som idømmes i Politifager, nemlig hvor det ikke er fastsat, at Bøderne skulle tilfalde en anden Kasse; og endelig maaffe ogsaa i en Smule Indtægt ved Salget af Hittegods. Den væsentligste af disse Indtægter og den sikreste er vistnok den, Kasserne have havt af Hundeafgiften. Naar den nu falder bort, er jeg bange for, at flere af Kasserne ikke mere kunne balancere. Jeg kjender ikke nogen nyere Oversigt over, hvorledes Kasserne ere stillede; end den, som findes i Ministerialtidenden B. for 1871. Deraf ser man, at der den Gang vistnok var en Del Politikasser, som vare ret velstaaende, men der var ogsaa andre Kasser, som sad meget smaat i det. Saaledes havde f. Ex. Politikassen for Helsingør Kjøbstad ikke mere end 139 Daler og 60 Stilling. I Næstvede Politikasse var der endogsaa Underbalance; den havde ÷ 2 Rigsdaler og 93 Stilling. Det Samme var Tilfældet andre Steder, f. Ex. i Skagen, hvor der ogsaa var Underbalance. Men det er ikke saa ganske ubetydelige Udgifter, der kunne komme til at blive udrede af Politikassen, dels forskudsvis, hvad der jo har Mindre at sige, men ogsaa iøvrigt. Saaledes er der jo fastsat i Politiloven af 4de Februar 1871, at til saadanne Foranstaltninger, som man træffer ekstraordinært af Politiet, maa Udgifterne afholdes af Politikassen. Ligeledes paalægges der i en senere Lov af 15de Mai 1875 Politikassens Udgifter, saaledes Udgifter til Opholdsbøgers Anskaffelse, ligesom den ogsaa maa godtgjøre Sognefogden de Udgifter, som han efter den nævnte Lov skal udrede, og i det Hele taget gjælder det jo, at naar der skal afholdes Polititudgifter, som ikke kunne tages andetsteds fra, har man ikke noget andet Sted at gaa hen end til Politikassen, hvoraf de saaledes afholdes med Amtets Approbation. Naar der saaledes paahviler Politikassen efter Lovgivningen Udgifter, der kunne blive ikke ganske ubetydelige, forekommer det mig betænkeligt, at man affjærer dem saa at sige deres vigtigste Indtægt for Kjøbstædernes Vedkommende. Jeg kunde derfor nok ønske, at denne Afgift for Kjøbstædernes Vedkommende kom til at tilfalde Politikassen. Det var den ene Bemærkning; den anden Bemærkning vedrører et Forhold, som i sin Tid, da Loven af 19de Februar 1870 var til Forhandling her i Thinget, blev fremdraget her af et Medlem og fik til Følge, at der kom nogle Bestem-

møller ind i den nævnte Lov. Paa den ene Side blev det fastsat, at med Hensyn til fjerntliggende Kjøbstadgrunde skulde Justitsministeriet efter Indstilling fra Byraadene have Bemyndigelse til at beslutte, at Lovens Forskrifter om Hundeafgift enten helt eller tilbørlig ikke skulde kunne komme til Anvendelse paa dem. Og paa den anden Side bestemtes det, at hvor tætbebyggede Landgrunde laa op til en Kjøbstad, skulde Justitsministeriet efter at have indhentet vedkommende Sogneraadets Erklæring være bemyndiget til at udvide de for Kjøbstæderne gjældende Regler til saadanne Distrikter, og det Samme blev i Lovens § 4 bestemt med Hensyn til Kjøbenhavn. Jeg er ikke ganske sikker paa, hvorvidt man egentlig har tænkt sig, om disse sidstnævnte Bestemmelser skulle vedblive at gjælde efter at nærværende Forslag er blevet til Lov. Jeg er tilbørlig til at tro, at det er Meningen, at de ogsaa for Fremtiden skulle gjælde, og at man ikke har villet forandre en saa naturlig Forskrift som den, der her er Tale om; men paa den anden Side kan der vistnok reises Tvivl om, hvorvidt disse Bestemmelser virkelig vilde vedblive at bestaa, naar Loven er traadt i Kraft. I § 2 har man optaget en Bestemmelse med Hensyn til Hunde, der holdes paa Kjøbstadens Forde udenfor den egentlige Bygrund. Byraadene kunne i saa Fald bestemme, at Afgiften skal svares efter Reglerne for Hundehold paa Landet. Det er en Bestemmelse, om hvilken man vistnok har tænkt sig, at den skulde afløse det sidste Punktum i første Afsnit af § 3 i Loven af 19de Februar 1870. Den burde vistnok i saa Fald omredigeres, saa at der blev lagt Vægt paa, at Forderne vare fjerntliggende; thi egentlig kun i det Tilfælde er det, at den Betragtning kan gjøres gjældende, at Hundeafgiften skal beregnes efter samme Regler, som dem, der gjælde med Hensyn til Hundeafgift paa Landet. Derimod har man ikke optaget nogen Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til de Landgrunde, som ligge op til Kjøbstæderne og ere tæt bebyggede. Her kan det nu siges, at det dog vistnok er tvivlsomt, i Fald denne Lov vedtages uforandret, om da Justitsministeren vedblivende kan sanctionere Bestemmelser om, at Hundene dog skulle beskattes efter Reglerne for Kjøbstæderne. Der er jo nemlig indtraadt den Forskjel, at medens der tidligere slet ikke var Tale om Bestatning af Hundene paa Landet, har Lovgivningen nu selv givet Bestemmelser om, hvorledes Hundene i Landdistrikterne skulle beskattes; man kunde derfor sige, at efter at Lovgivningsmagten har bestemt, hvorledes der skal forholdes, maa Justitsmini-